

Kommer det mig virkelig, at der ikke er noget stærkt Argument for, at Skatten er fordeelt efter retfærdige Grundsatninger. Det er klart, at man ikke blot maa tage Hensyn til, om en Person er, hvad han kaldes, en Hovedperson; men man maa ogsaa kende noget nære til de enkelte Stillinger og vide, hvorledes man calculerer den Enkeltes Indtægt for at ansætte i Hjelpefat efter Formue og Leilighed. Jeg kan derfor ikke være enig med min ærede Sidesmand i, at det vilde være hensigtsmæssigt at forandre de to Skatter til een efter Formue og Leilighed. Med Hensyn til det første af ham stillede Undringsforslag om, at Forholdet skulde forandres til at blive som 1:1, isædetsfor at det nu er som 2:1, da forekommer det mig, at hvor der er Tale om en Lov, som kun skal gjælde for eet Aar, er der ikke synderlig Anledning til at afvige fra det Forhold, som hidtil har fundet Sted, saameget mere som det jo maa forventes, at en Omarbejdelse af den hele Beskatning vil finde Sted til næste Aar.

Orienter: Jeg skal først tillade mig at imødegåe nogle af de Bemærkninger, som min ærede Sidemand tilvenstre (Wesfely) er fremkommet med, forsaavidt han ikke er enig i det af mig stillede Forslag, uden dog at indlade mig dybere derpaa, da jeg antager, at det for det Meste egentlig ikke staaer i nogen nær Forbindelse med, hvad her omhandles. Naar han saaledes anker over, at der ikke er Regler for Formue- og Leiligheds-skatten eller for Nærings-skatten, da indrømmer jeg, at udtømmende Regler ikke eksistere, fordi de ikke kunne det, at der imidlertid eksisterer Regler for Ansættelse af Skatten, er Tilfældet; men de ere ikke af en saadan Beskaffenhed, at de, om de blæve til usædvanlige Regler, kunde fordele Skatten paa en ligeligere Maade end nu. Dette ligger forresten, troer jeg, udenfor Spørgsmaal her, da her jo kun er Tale om en Formue- og Leiligheds-skatt eller en Hjelpe- og Nærings-skatt; men hvorledes den skal fordeles, om den kan fordeles paa en bedre Maade, om Bedkommende kunne opstille fyldestgjørende Regler for Ansættelsen, alt det vil jo nærmere blive at overveie, naar det endelig vedtages, at en Lov derom skal udkomme. Naar den samme

ærede Landstingsmand har anket over, at Maximum er ansat til 500 Portioner, da falder dette sammen med, hvad jeg allerede ved Sagens første Behandling yttrede, at dette Maximum var noget inoconseqvent. Han anker over, at en Portion kan have forskjellig Værdi. Det er rigtigt, men i denne Henseende staaer Kjøbenhavns Nærings- og Hjelpefat i Lighed med, hvad der finder Sted i de øvrige Kjøbstæder, hvor der er Nærings- og Formueskat, da naturligtvis den større eller mindre Sum, der bliver at udrede ved Nærings- og Formueskatten, gjør, at Portionens Værdi kan komme til at stige, eftersom Skatten stiger. Det forekommer mig forresten, at Resultatet af den ærede Landstingsmands Bemærkninger nærmest maatte være, at der ingen Formue- og Leiligheds-skatt skulde eksistere; men det er dog nok ikke hans Mening; han har kun imod det andet af mig stillede Forslag og den Maade, samme lignedes. Med Hensyn til, hvad han bemærkede om, at to Næringsbrugere med det samme Folkehold kunde blive ansatte forskjelligt i Nærings-skatt, saa er dette vel nu mindre Tilfældet, end det var, forinden Hjelpe-skatten blev indført; men ikkedestomindre finder det Sted den Dag i Dag, og saaledes forekommer det mig ogsaa, at jeg udtalte mig igaar, idet nemlig, naar to Haandværkere med samme Folkehold blive ansatte til Skatt, saa tager man Hensyn ikke til Formuen — thi denne kan man jo nu særlig beskaffe, om Nogen bestøder saadan — men til, om han har en talrigere Familie at forsørge end den anden, saa at, naar begge sættes i Nærings-skatt, da vil man vel altid tage noget Hensyn til, at den ene har en større Familie at ernære end den anden. — Efter saaledes at have imødegaaet nogle af denne ærede Landstingsmands Bemærkninger skal jeg gaae over til de Bemærkninger, der faldt igaar. I denne Henseende har min ærede Sidemand for en Deel anført, hvad jeg kunde have at anføre, og jeg vil saaledes kunne fatte mig kortere. Den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann) omtalte, at Lovforslaget, som det forelaa, ikke var nogen endelig Ordning af Beskatningen. Det er jo vist nok, at Loven kun skal gjælde for eet Aar; men min Anse gaaer ud paa, at selv for dette